

РЕШЕНИЕ

№ 7162

гр. София, 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 09.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13163** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от Г. Е. Я. от [населено място] срещу Столична община, сектор „Общинска полиция“ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 20 /двадесет/ лева /първоначално предявен иск за сумата от 84 лева/ за периода от 2. 10. 2018 г. до 8. 07. 2019 г., както и за неимуществени вреди в размер на 1000 /хиляда/ лева за периода от 2. 10. 2018 г. до 8. 07. 2019 г. във връзка с отменена принудителна административна мярка /ПАМ/ – преместване на паркирано пътно превозно средство – лек автомобил марка „Сааб“, рег. [рег.номер на МПС] без знанието на неговия собственик, наложена от полицаи към ООП – СДВР. По-късно ищецът платил сумата от 64 /шестдесет и четири лева/ за репатрирането на автомобила, както и сумата от 20 /двадесет/ лева за издадения му фиш за неправилно паркиране.

В исковата молба ищецът твърди, че на 2. 10. 2018 г. паркирал лек автомобил, марка „СААБ“ 95, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на неговата майка Б. Класова, между улиците „Я. К.“, „В. Г.“ и „А. Б.“. Когато отново се върнал в автомобила заедно със своята майка, установил, че автомобилът го няма на мястото, където ищецът е паркирал. Впоследствие Г. Я. установил, че моторното превозно средство е

преместено на специализирания паркинг, находящ се в [населено място], [улица], № 128, ул. „691“, като на ищеца била наложена принудителна административна мярка /ПАМ/, издадена на основание чл. 171, т. 5, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, която впоследствие е била отменена от съда като незаконосъобразна. В исковата молба се сочи още, че в резултат на така наложената му ПАМ ищецът е претърпял негативни емоции – тревоги за здравето на своята майка, която се притеснила от липсата на моторното превозно средство, самият той изпитал силно безпокойство, тъй като помислил, че автомобилът е противозаконно отнет, а впоследствие почувствал безпокойство, продължило по време на обжалването на наложената принудителна административна мярка.

Ответникът – Столична община, в представения по делото писмен отговор оспорва основателността на исковите претенции и моли да бъдат отхвърлени.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли съда да уважи исковата молба като основателна и доказана.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не се спори по делото, че на 2. 10. 2018 г. на Г. Е. Я. е наложена принудителна административна мярка, издадена на основание чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП - преместване на паркирано пътно превозно средство, без неговия собственик по отношение на лек автомобил, марка „СААБ“ 95, с рег. [рег.номер на МПС] . Същата била наложена от полицаи в сектор „Общинска полиция“ при ООП – СДВР с адрес, [населено място], [улица].

Така наложена ПАМ е била оспорена от ищеца пред Административен съд – София град, като по жалбата е образувано адм. дело № 11134/2018 г. по описа на съда. С решение № 4736/ 8. 07. 2018 г., влязло в сила на 2. 08. 2018 г. Административен съд – София град е отменил принудителната административна мярка.

За доказване на претендираните от ищеца по делото неимуществени вреди са приети гласни доказателства чрез разпита на свидетеля К. Ч.. Разпитан в съдебно заседание, свидетелят е посочил, че наложената принудителна административна мярка се е отразила на психиката на ищеца, той е бил притеснен за дълъг период от време, като се чувствал несправедливо санкциониран. Бил неспокоен и често говорил за случилото се.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от лице, което има правен интерес по смисъла на чл. 204, ал. 1 от АПК, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията. Лицето, издало незаконосъобразната ПАМ, от която се претендират вреди, е служител в отдел „Общинска полиция“, който съгласно чл. 94, ал. 1 от ЗМВР е звено към общините в Република България. Съгласно чл. 94, ал. 1 от ЗМВР, за опазване на обществения ред, охраната на обекти, безопасността на движението по пътищата и осъществяване на контролната и административнонаказателната дейност на органите на местното самоуправление към общините в Република България могат да се изграждат по реда на чл. 92, ал. 1 звена

"Общинска полиция". Контролът и методическото ръководство върху дейността на звената "Общинска полиция" се осъществяват от съответните областни дирекции и районни управления на МВР, като съгласно чл. 94, ал. 3 от ЗМВР служителите в звената "Общинска полиция" се назначават и служебните им правоотношения се прекратяват по реда на този закон, като не се включват в определената обща численост на МВР.

Структурата и правомощията на звената "Общинска полиция" са правно регламентирани с Наредба № 8121з-422 от 16. 04. 2015 г. за организацията и дейността на звената "Общинска полиция", издадена от министъра на вътрешните работи /Наредбата/ на основание чл. 94, ал. 4 от МВР.

Нормата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата предвижда, че звената "Общинска полиция" изпълняват задачи, свързани с опазване на обществения ред, охраната на обекти, безопасността на движението по пътищата и осъществяването на контролната и административнонаказателната дейност на органите на местното самоуправление към общините в Република България.

Съгласно чл. 6 от Наредбата, цялостното финансиране на тези служители - средствата за финансовото и материално-техническото осигуряване и социално обезпечаване на служителите от звената - се поема от съответната община, а според чл. 10, ал. 1 от Наредбата, общата организация, координацията, ръководството и контролът на звената "Общинска полиция" се осъществяват от кметовете на общините.

Нормативната компетентност на служителите в групите "Общинска полиция" да налагат ПАМ по ЗДвП е предвидена в чл. 15 т. 4 от Наредбата. Посоченият текст урежда тези звена да изпълняват специфични дейности по недопускане на движение и неправилно паркиране в забранени зони на територията на общината /автобусни пътни ленти, спирки на масовия градски транспорт и др./.

Установява се от материалите по делото и по-конкретно от приложените доказателства по адм. дело № 11134/2018 г. по описа на АССГ, че органът, наложил отменената ПАМ, е служител в отдел „Общинска полиция“, чието общо ръководство и контрол се осъществява от кмета на общината, по силата на чл. 10, ал. 1 от Наредбата /докато местните и централните ръководни органи на МВР осъществяват единствено методическо ръководство - чл. 10, ал. 3 - 5 от Наредбата/. Освен това, именно кметът на Столична община със Заповед № СОА17-РД-95-552/ 29. 09. 2017 г. на основание чл. 167 от ЗДвП, чл. 118, чл. 120 и чл. 121 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община е посочил, че принудително преместване на ППС се осъществява само след констатиране на нарушението по ЗДвП или Наредба за организация на движението на територията на Столична община от полицаи в сектор „Общинска полиция“ при ООП – СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Съгласно чл. 120 от Наредбата контролът по спазването на правилата за паркиране, както и дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от ЗДвП.

Поради това исковата молба е процесуално допустима и насочена срещу надлежен ответник, тъй като незаконосъобразният административен акт е издаден при изпълнение на административна дейност, възложена от кмета на Столична община. В тази насока е и Решение № 1732/ 10. 02. 2017 г. по адм. дело № № 1553/2016 г., III отд. на ВАС; Решение № 7033/10. 05. 2019 г. по адм. дело № 6945/2017 г., III отд. на ВАС и

др.

За да се произнесе по основателността на исковата молба, съдът съобрази следното:

За да възникне правото на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и за да бъде ангажирана отговорността на ответника, е необходимо ищецът да докаже кумулативното осъществяване на следните елементи на фактическия състав: настъпила вреда в правната сфера на ищеца, която включва реално причинени щети и пропуснати ползи, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, вредата трябва да е настъпила в резултат на незаконосъобразния акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, незаконосъобразното действие и бездействие и настъпилата вреда. Действително, в процесния случай от приетите по делото писмени доказателства се установява, че наложената на ищеца ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без знание на собственика, е била отменена с окончателно съдебно решение, т. е. налице е незаконосъобразен административен акт, който е един от елементите на фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За да се ангажира обаче тази отговорност в настоящото производство по отношение на ответника Столична община, следва да се установят всички елементи от този фактически състав. Наличието на отменен административен акт не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се наличие и доказване и на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: вредни последици от този акт и причинна връзка между тях.

Безспорно от събраните по делото доказателства се установява, че в процесния случай този фактически състав, с всичките му елементи, е налице, тъй като ищецът доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отменената като незаконосъобразна ПАМ, наложена от служител на Столичната общинска полиция при Столична община и част от претендираните за настъпили от тази ПАМ неимуществени вреди. Регламентирана отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от ЗОДОВ са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които обаче са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Макар по делото да не са представени медицински документи за влошеното здравословно състояние на ищеца, причинено в резултат на незаконосъобразния административен акт, съдът намира, че свидетелските показания са допустимо, относимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на претърпени неимуществени вреди /в този смисъл е и решение № 15636/18.11.2019 г. на Върховия административен съд, III отд., постановено по адм. дело № 9144/2018 г./.. Следва да се съобрази и изразената от Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ критика в пар.175 от пилотното му решение от 27.01.2015 г. по делото Н. и други срещу България, че съдилищата не допускат увреждане на здравето да се доказва чрез свидетелски показания, а винаги изискват експертни доказателства за това. В тази връзка съдът кредитира показанията

на разпитания по делото свидетел К. Ч., който е съсед и приятел на ищеца. Въз основа на показанията на свидетеля съдът намира за доказани претърпените от ищеца отрицателни преживявания от незаконосъобразно наложената му ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП. Освен, че са обективни и вътрешно безпротиворечиви, от същите по безсъмнен начин се установява, че вследствие на издадена ПАМ ищецът е станал неспокоен, с продължително негативно чувство за причинена му несправедливост. Свидетелските показания са и житейски логични, доколкото всеки един утежняващ административен акт, какъвто е и наложената ПАМ за принудително преместване на пътно превозно средство без знание на собственика, несъмнено е свързано с негативни преживявания и емоции в момента, в който лицето установява, че автомобилът му не се намира там, където е бил паркиран.

Претърпените неудобства и страдания, като резултат от изпълнението на незаконосъобразен акт, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът в чл. 52 от ЗЗД постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси /в този смисъл Решение № 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС/. Съдът, при преценка на събраните по делото доказателства, в това число показанията на разпитания по делото свидетел, намира, че в резултат на приложената ПАМ ищецът е претърпял неимуществени вреди. Съдът приема за доказано, че ищецът е изпитал отрицателни преживявания, изразяващи се в силно безпокойство поради това, че автомобилът не е открит на мястото си, а впоследствие - тревога и напрежение, продължило по време на обжалването на наложената принудителна административна мярка, които са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразно наложената му ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП за принудително преместване на паркирания лек автомобил марка „Сааб“, рег. [рег.номер на МПС] . Следва да се посочи, че незаконосъобразното прилагане на ПАМ от вида на процесната, при която се премества моторно превозно средство без знанието на водача, обективно води до негативни последици върху емоционалното състояние на адресата, тъй като неяснотата поради каква причина автомобилът липсва, създава и тревога за осъществено престъпно посегателство спрямо моторното превозно средство. Безпокойство и напрежение поражда и усещането за несправедливото санкциониране на водача на автомобила, тъй като се нарушава субективната увереност, че в правова държава, каквата е Република България, се наказват единствено правонарушителите, но не и лицата, които не са извършили нарушение.

Поради това и въз основа на събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите неимуществени вреди. По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. С оглед на това съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, приема за справедливо

обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сумата в размер на 200 /двеста/ лева, която следва да се присъди на ищеца на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За разликата до предявения размер от 1 000 /хиляда/ лева искът за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли като неоснователен.

Доколкото по делото не се доказва, че ищецът е заплатил и сумата от 20 /двадесет/ лева за издаден фиш № 55480/ 2. 10. 2018 г., то искът за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 20 /двадесет/ лева следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 49, 20 лева /четиридесет и девет лева и двадесет стотинки/, представляваща внесена държавна такса в размер на 10 /десет/ лева и адвокатско възнаграждение в размер на 39,20 лева /тридесет и девет лева и двадесет стотинки/, съобразно уважената част от иска, тъй като съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 31 от делото/ ищецът е заплатил на своя процесуален представител адвокатско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и във връзка с направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 100 /сто/ лева.

По изложените съображения, Административен съд – София град, 29-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Г. Е. Я. сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от отменен като незаконосъобразен административен акт – принудителна административна мярка, изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство – лек автомобил марка „Сааб“, рег. [рег.номер на МПС] без знанието на неговия собственик, наложена от полиция към ООП – СДВР на 02. 10. 2018 г.

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. Е. Я. срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в останалата му част до пълния предявен размер от 1 000 /хиляда/ лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. Е. Я. срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 20 /двадесет/ лева.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Г. Е. Я., сумата в размер на 49,20 лева /четиридесет и девет лева и двадесет стотинки/ лева, представляваща направените разноски по делото.

ОСЪЖДА Г. Е. Я. да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: